

Therefore, it does not bear – הָא אֵינוֹ נוֹשֵׂא אֵלָא עוֹן טוּמְאָה שֶׁהוּתְרָה מִכֻּלָּלָהּ but only the sin of *Tum'oh* which was exempted from its rule

OVERVIEW

The ברייתא cited the פסוק regarding the ציץ that וּנְשָׂא אֶהְרֵן אֶת עוֹן הַקֹּדְשִׁים ¹. The ברייתא elaborated that the ציץ cannot be מְרַצָּה for פִּיגוּל or נוֹתֵר since the תורה writes לֹא יִרְצָה הוּתְרָה מִכֻּלָּלָהּ is טוּמְאָה since, עוֹן טוּמְאָה only for מְרַצָּה, לֹא יִחֲשֹׁב and (בצבור). Our תוספות explains the necessity of the 'since'.

תוספות asks:

תִּימָה לְרַבֵּינוּ תָם לָמָּה לִי שֶׁהוּתְרָה מִכֻּלָּלָהּ תִּפּוּק לִיָּה דְלִיכָא לְאֻקְמָא לְקָרָא אֵלָא בַּהֲכִי -
The ר"ת is astounded; why is it necessary for the ברייתא to give a reason that
was מְרַצָּה on טוּמְאָה, since we
cannot establish the פסוק, only regarding טוּמְאָה -

כְּדַמְפָּרֵשׁ אִי עוֹן פִּיגוּל וְכוּלִי -

As the ברייתא explained, 'if it is the פִּיגוּל, etc. that the ציץ is מְרַצָּה, that cannot be,
and similarly it cannot be נוֹתֵר, the only thing left is טוּמְאָה, why the need for an explanation?!

תוספות answers:

וְאֹמֵר רַבֵּינוּ תָם מִשּׁוּם דְּקָרָא מִשְׁמַע דְּלֹא מְרַצָּה אֵלָא דְּבַר שֵׁישׁ לוֹ הֵיטֵר בְּשׁוּם מְקוֹם ² -
And the ר"ת answered because the inference of the פסוק is that the ציץ is מְרַצָּה
only for a prohibition which has a הֵיטֵר someplace else -

דְּכֹתִיב בְּסִיפָא דְּקָרָא לְרִצּוֹן לָהֶם ³ -

As it is written in the end of the פסוק, 'as an acceptance for them'. Therefore it
was necessary for the ברייתא to explain that טוּמְאָה עוֹן meets this criterion of הוּתֵר מִכֻּלָּלָהּ.

⁴ תוספות responds to an anticipated difficulty:

וּפִיגּוּל וְנוֹתֵר נִמִּי הוּתְרוּ מִכֻּלָּלָם ⁵ בְּמִנְחַת כֹּהֲנִים וּבְמִנְחַת נֹסְכִים ⁶ -
And מִנְחַת נֹסְכִים and מִנְחַת כֹּהֲנִים by הוּתֵר מִכֻּלָּלָם are also פִּיגּוּל וְנוֹתֵר -

¹ והיה על מצח אהרן ונשא אהרן את עון הקדשים אשר יקדישו בני ישראל לכל מתנת. The entire פסוק reads: שמות (תצוה) כה, לה.

² The ברייתא initially understood that the רִצּוֹן הַצִּיץ is only for something which was הוּתֵר מִכֻּלָּלָהּ someplace.

³ See footnote # 1. The words לְרִצּוֹן לָהֶם indicate that at certain occasions this עוֹן is לְרִצּוֹן (even without the ציץ).

⁴ If the רִצּוֹן הַצִּיץ requires a מְקוֹם בְּשׁוּם הֵיטֵר, why did the ברייתא need to negate וְנוֹתֵר? What is their הֵיטֵר בְּשׁוּם? Our תוספות answers this question.

⁵ Therefore there could have been a הוּ"א that the ציץ is מְרַצָּה for them.

⁶ מִנְחַת נֹסְכִים is when a כֹּהֵן brings a מִנְחָה (which is not eaten) and מִנְחַת כֹּהֲנִים is where one brings the offering of נֹסְכִים only, without an accompanying קָרְבָּן.

דתנן בפרק בית שמאי (זבחים מג, ב ושם) דאין חייבים עליהם משום פיגול⁷ -

For the ב"ש teaches in פרק that one is not liable for them for the prohibition of פיגול.

offers an additional example of הותר מכללו by 'פיגול': תוספות

ועוד דפיגול חוץ למקומו הותר מכללו בבמה⁸ -

And furthermore the פיגול of a במקומו was מחשב חוץ למקומו by a במה.

⁹הותר מכללו is only for something which is ריצוי הציץ תוספות finds support for his contention that

וכן משמע בהקומץ רבה (מנחות כה, א) דפריך אימא עון שמאל¹⁰ שהותר מכללו ביום הכפורים¹¹ -

And it also seems so from the גמרא in פרק הקומץ רבה, where the גמרא asks, 'let us say that the ציץ is מרצה for the שמאל, which is הכפורים¹²;' the
- since, עון שמאל there responded it cannot refer to גמרא

אמר קרא עון עון שהיה בו ודחיתו -

The עבודה, and I states 'עון' (sin); meaning there was a sin in this type of פסוק pushed it away; however by the קטורת, that is the mode of this עבודה. This concludes the citation of the גמרא. תוספות continues -

והיינו משום דאלרצון סמיך והכי קאמר עון שהוא לרצון¹³ -

And the reason the גמרא rejected the עון שמאל is because the גמרא relied on the word לרצון, for this is what the פסוק means, an עון that is לרצון; however by קטורת it is not an עון בשמאל.

asks: תוספות

⁷ If one had a מחשבה of חוץ לזמנו or חוץ למקומו by these מנחות there is no איסור פיגול (for eating the מנחה). [תוספות in מנחת כהן maintains that the מנחות are כשרות. There is already another prohibition for eating a מנחת כהן. The reason is that the איסור פיגול (בשר) is only if there is a מתיר, something which allows us to eat the בשר (such as זריקת הדם), however by מנחת כהנים ומנחת נסכים (מנחת כהן is burnt, מנחת נסכים is its own מתיר), there is no מתיר, (מנחת כהן is burnt, מנחת נסכים is its own מתיר) therefore there is no איסור פיגול.

⁸ Before the ביהמ"ק was built, one was allowed to build a במה and be מקריב a קרבן. That קרבן could be eaten anywhere, there could be no פסול of חוץ למקומו. See 'Thinking it over'.

⁹ [really] wants to prove that we derive the requirement of הותר מכללו by ריצוי הציץ from the word לרצון. תוספות

¹⁰ All the עבודות in the ביהמ"ק (including זריקת הדם, קבלת הדם, etc.) had to be done with the right hand. If it was done with the left hand, the עבודה is פסולה.

¹¹ On יו"כ when the קד"ה entered the קד"ה he carried the shovel of coals with his right hand and the spoon of קטורת with his left hand.

¹² This (alone) would seemingly be sufficient to prove that ריצוי הציץ is only for something which is מכללו; however תוספות continues with the answer of the גמרא to prove that this is derived from לרצון. See footnote # 9 & 13.

¹³ We reject the ריצוי הציץ by שמאל through combining the words עון and לרצון; even when it is לרצון (where it is הותר) it is still an עון. By שמאל there is no עון when it is לרצון; it is the required and preferred way to do the עבודה. However by טומאה when it is לרצון (by טומאה בצבור where it is מכללו) it is still an עון; it is not the preferred way to do the עבודה. (Otherwise [if the דיוק is just from עון and not from לרצון] how did the גמרא derive that עון means עון (?) שהיה בו ודחיתו)

ואם תאמר דהתם פריך נמי ואימא עון יוצא¹⁴ דהותר מכללו בבמה¹⁵ -

And if you will say; that the גמרא there (in מנחות) also asks, 'and let us say that ריצוי applies to the עון יוצא, which was מכללו by the במה -

ומשני לרצון להם לפני ה' עון דלפני השם הוא נושא ולא יוצא¹⁶ -

And the גמרא answers; the פסוק states, 'לרצון להם לפני ה'', an עון which is in the presence of ה', the ציץ bears, but not where it leaves the presence of ה'. This concludes the citation of the גמרא. תוספות continues with his question -

ואם כן בפיגול דחוץ למקומו נמי נימא הכי ומאי קאמר אם עון פיגול וכולי -

So therefore by the מחשבה of המקומו חוץ למקומו, פיגול חוץ למקומו, let us also say the same thing that the ציץ cannot be מכפר on המקומו, so how can the ברייתא state, עון פיגול, אם עון פיגול, מחשב חוץ למקומו, so how can the ברייתא state, עון פיגול, when even without the מיעוט of יחשב לא ירצה, it cannot apply to המקומו since it is not חוץ למקומו?!! לפני ה'!

answers and distinguishes between the two cases:

ויש לומר דיוצא ודאי אינו לפני ה' אבל מחשב להוציא לפני השם קרינן ביה:

And one can say; that a יוצא (עזרה that actually left the קרבן) is certainly not לפני ה' (and therefore ריצוי is not applicable); however by just thinking to be ריצוי (and לפני ה' (but the קרבן is actually in the עזרה) we consider that to be לפני ה' (and ריצוי would be applicable if not for the מיעוט of וכו' (לא ירצה וכו' of מיעוט).

SUMMARY

ריצוי is applicable only to something which is הותר מכללו where the היתר is not the preferred mode of service. Thinking about המקומו חוץ למקומו is not יוצא and is considered לפני ה'.

THINKING IT OVER

Why is עון בשמאל¹⁷ (יו"כ on עון בשמאל) (since there is no הותר מכללו) not considered עון שמאל? and עון חוץ למקומו (even though there is no עון חוץ למקומו by במה is considered¹⁸ (even though there is no עון חוץ למקומו by במה)?!!¹⁹

¹⁴ If the פסול is קרבן the עזרה before זריקת הדם leaves the עזרה.

¹⁵ By a במה where there is no עזרה or מחיצה the concept of יוצא does not apply.

¹⁶ The ציץ is not מרצה on a יוצא and the קרבן remains פסול.

¹⁷ See footnote # 13.

¹⁸ See footnote # 8.

¹⁹ See שמואל דבר.